

UNDE-S ȘEKSPIRUL ȘI MOLIERUL?

DINU CERNESCU ȘI „LACUL AURIU”

Nici nu știu ce anume mă uimește la persoana lui Cernescu. Poate vioiciunea din ochi sau tinerețea spiritului, afișate vizibil la o vârstă venerabilă... pe care o duce cu o nonșalanță și un jemanfișism de-a dreptul imperiale... Să spun că e unul dintre cei mai remercabili regizori ai noștri? Căci, chestia aia cu „cei mai mari” mi se pare forțată, aiurea și arbitrară. Pe scurt, aș propune să zic că este, cu opera sa, un regizor de Patrimoniu. Tot se încearcă de către miticii pitici ai Patriei, Anti-Patrioții, să se diminueze generațiile care au șocat prin talent. Mă refer la leatul unor Ciubotărașu, Birlic, Silvia Popovici, Carmen Stănescu, Antoniu, Barton și Sică Alexandrescu, regizor. Una. Și apoi, Caragiu, Cotescu, Brăila, Papaiani, Moraru, Dinică, Iordache, Rebengiuc, Mariana Mihuț, Marcel Iureș, Mihăiță, Gaitan, Teodosiu, Caramitru, Pittiș, Mălăele, Repan, George Alexandru, Dorel Vișan și alți încă o sută ...Ținem două. Plus pleiada de regizori: de la Ciulei, Pintilie la Dabija, Darie...Hausvater.

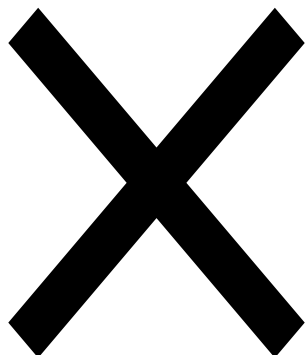
Afișul filmului „On Golden Pond” cu Katherine Hepburn, Henry și Jane Fonda

Și, apoi, simbolicul Beligan.

E greu să faci ierarhii. Poate doar evocări scurte, atât de bogată este istoria teatrului nostru. Problema e unde se duce ea, istoria? Unde se duce el, Teatrul? Cu cine? Cu mari actori jucând roluri gras-plătite de bulibași și balabuste rrome? Nu e rău, dar nu ne degradăm pas cu pas...discret? Am cam văzut cum o mare actriță, contopită-n personaj, respectabilă cândva, a ajuns printr-o popularitate masivă chiar o balabustă. O chivuță. Deplorabilă și prosperă...O urmează de aproape ca-ntr-un vis... un coșmar, cel mai mare, popular, notoriu actor român ratat...

Căci, piesa clasică unde mai e? Unde-s Șekspirul și Molierul? Știu, publicul, civilizația, cultura, agresivitatea culturală contemporană, multiculturalismul, acest uriaș rateu mondialist merkelian, sunt scuze reale.Țin de spitalizarea civilizațiilor... Și, cu toate astea, după ce ai făcut un „Mamouret” de răsunet (am avut vârsta să-l prind și cu dna Bulandra la teatrul Bulandra... dacă nu mă înșel, ultimul său rol...) te-ai încumetat, Maestre Cernescu, la piesa complex-nostalgică a unui American. Deloc, oarecare. Ernest Thompson. „Pe lacul Auriu”. Altfel zis, filmul „On golden pond” 1981, de Mark Rydell cu Katherine Hepburn, Henry Fonda și Jane Fonda - de 3 Oscaruri: scenariul, Katherine și Henry... La Bulandra-Icoanei am văzut o perlă în regia lui Cernescu. Cu Virgil Ogășanu proaspăt ca la „Țeapa” soresciană de altă dat’, mimând mici junghiuri, într-un rol ferm de bărbat violent la printipii și dur cu fiica sa și pe atât de tandru cu soția... distinsa Vali Marian-Ogășanu, de o tandrețe

învăluitoare ca o zeiță a soțiilor lumii. Cuplul central s-a completat cu o tânără echipă vibrantă de-a dreptul. Cu studentul Alin Potop.... debordând de energie și cu consacrații Ana Ioana Macaria și Lucian Ifrim.

Virgil și Vali Ogășanu protagoniști

„Pe lacul auriu”

Într-o simplă dar ofertantă scenografie a Mariei Miu...

Tema, una de vârstă: avatarurile bătrâneții. Sau ale vârstei înaintate. Căci năzurosul tată, un Titiduru balcanic jucat de Virgil Ogășanu, avea numai 80 de ani. Și urma să serbeze. Avatarurile piesei de fapt sunt frustrări.

Ce iată, la cap de drum și o piesă bună se rezolvă. Simplu. Shakespearian.

Ca-n filme, baby! Piesa are chiar plusuri regizorale. Adică are în aer, emană, plutește, denotă, conotă un romantism, o nostalgie care nu stoarce lacrimi. Provoacă lacrimi. Eternul conflict tată - fiică, alteori mamă - tată, copil - părinți sunt deja subiecte cvasi biblice în societatea contemporană. Și mă refer strict la familia (cea din ficțiunea teatrală în speță) din societatea contemporană clasicizată deja. Nicio legătură cu societatea de azi, oportunistă, consumeristă, cinică, una a spectacolului după Guy Debord. Una multinațională, multietnică, dusă pe marginea unei necunoscute prăpastii... Sunt și alte combinații de distribuție aici. Relația fiica fragilă sentimental vs viitorul soț; viitorul soț - fiul lui; o diversitate mare și complexă pentru atât de puține personaje... dar totul e insinuat... se sugerează, se subînțelege. Nebunaticul Billy, băiat de oraș - LA - plin de fițe, ifose și damphuri e ca un regulator. Elementul ce risipește cu energia sa tot ce ar putea pica în nostalgie. E pata de culoare, stridența intrigii. Cuplul tată-mamă duios, tandru e de-a dreptul șocant pentru români. În sensul chiar modern, dincolo de vârstă - tatăl e mereu curtenitor și denotă, sugerează la 80 de ani a fi chiar întreprinzător în ale sexului, denotând, arătând (mimând?) o tinerețe cvasi-eternă... cu ceva junghiuri intercostale...

O piesă mică, complexă și plină de complexe. Cu o bogăție sentimentală de mină auriferă bine exploata tă de versatul și genialul Cernescu, servit de o echipă minunată, compactă, indestructibilă, demnă de un mare și lunguiet „bravissimo” final.

Dacă la final nu scoți un „ooof!”, indiferent de vâstă, spectatorule, ești un nesimțitor...

George Stanca